

РЕШЕНИЕ

№ 2117

гр. София, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8870** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.195б от Закона за водите/ЗВ/ във връзка с чл.166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК],седалище и адрес на управление: [населено място], [улица],представявано от изпълнителния директор, чрез юрк. П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 77/09.09.2022г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] с който е установено публично държавно вземане за такса от водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Б.“ за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020г.

Твърди се, че оспореният акт е издаден в нарушение на изискванията за форма – липса на изискуеми мотиви по чл.59 от АПК, при съществено нарушение на производствените правила, тъй като при извършване проверки предшествващи постановяване на акта не е присъствал представител на дружеството-жалбоподател и неправилно приложение на материалния закон. Иска се отмяната му.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на процесната жалба, като моли оспорването да бъде отхвърлено с оглед спазване всички законови изисквания при постановяване на оспорения акт.

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за

допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. Като такава - подлежи на разглеждане по същество.

По съществуващото на спора съдът съобрази:

С оспореният АУПДВ, директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] е установил и не е спрото между страните, че с разрешително № 003535/17.02.2005г., изменено и продължено с решение № 288/19.10.2010, издадени от министъра на околната среда и водите, на „Напоителни системи“ ЕАД е предоставена правото на водовземане от яз.Б. в землище на [населено място]. В раздел „такса за водовземане“ на разрешителното, изменено и продължено с горепосоченото решение е вменено задължение за заплащане на такса в размер и срок съобразно Тарифата на МС по чл. 194 ал.6 от Закона за водите, като към момента на формиране на таксата приложима е Тарифата приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г, обн. ДВ, бр.2 от 6Януари 2017г.

При извършена проверка от експерти на БД И. на 05.07.2021 обективирана в констативен протокол № Пз-236/05.07.2021г. е констатирано, че не е заплатена дължимата такса за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020г., която е в размер на 174 189,11лв.

На дружеството, с писмо изх. № ПО-02-3/11.01.2022г. е предявен констативния протокол от извършената проверка и покана за доброволно изпълнение на задължението, като към датата на постановяване на процесния акт сумата не е платена. Поради това и на основание чл.195б ал.1 във връзка с документите по чл.195б ал.2 и чл.194 ал.1 т.1 б.„а“ и ал.6 от Закона за водите вр. чл.166 ДОПК, ведно със справка за общото количество добита вода е установено задължение в посоченият размер.

В рамките на съдебното производство, по искане на жалбоподателя е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза с цел установяване размерът на дължимата такса за водовземане за посоченият период с оглед приложимата тарифа за периода.

Видно от заключението на вещото лице при приложим еденичен размер на таксата по чл.12 ал.1 т.3 от Тарифата при използване на корегирания коефициент по чл.12 ал.3 т.1 от Тарифата се налага извода, че дължимият размер на таксата е 93 794,14лв., което се явява с 80 394,97лв. по-малко от определената с АУПД сума от 174 189,11лв.

Заключението на вещото лице е прието като изготвено от експерт със съответната компетентност, изготвено в съответствие с поставените задачи и обхват на експертизата и неоспорено между страните.

Ключово за така установената разлика се явява приложението на корегирания коефициент по чл.12 ал.3 т.1 от Тарифата. По силата на въпросната разпоредба:

„Когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се

умножава, както следва: 1. когато отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури – по 0,7“.

В настоящият казус безспорно повърхностните води са използвани за напояване. Видно от протокола за извършена проверка/цитиран по-горе/, същата е извършена само по документи. В този смисъл за административния орган водеща е била подадената от дружеството декларация по чл.194б от Закона за водите, в която дружеството е отразило еденичен размер на таксата с коефициент и отнет годишен обем, като е посочило едененичен размер на таксата по чл.12 ал.3 т.2 от Тарифата, а именно 0,0013 с отнет обем вода 103 070 480куб.м.

Съгласно разпоредбата на чл.194б ал.1 от Закона за водите ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. Предвидено е задължението по декларацията да се внасяне в срок до 15 февруари/ал.2 на посочената разпоредба/.

На базата на декларирана информация и съгласно ал.3 на чл.194б от ЗВ, директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията и съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг; показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол.

При установено несъответствие между декларирано и установено директорът издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията. Актът се съобщава на задълженото лице/ал.4 на нормата/.

В настоящият казус безспорно се установява, че по силата на разрешителното за водоползване, изменено с посоченото решение на МОСВ максимално допустимият обем на ползвана вода е 145,335млн. куб.м. годишно. При превишаване на този обем следва да се приложи коефициента по чл.12 ал.3 т.2 от Тарифата.

Декларираният от дружеството обем за 2020г. обаче е 103 070 480 куб.м. и като такъв е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 3 т.2 ЗВ. В този смисъл спрямо него е приложим коефициента по чл.12 ал.3 т.1 от Тарифата.

Факта, че дружеството погрешно е декларирано в декларацията си по-високият коефициент не освобождава административният орган от дължимата проверка, особено когато дружеството е декларирано по-нисък обем водоползване.

Така следва да се приеме, че още в самата декларация на дружеството е налице разминаване на данни – деклариран обем и приложим коефициент, което с аргумент на по-силното основание от посоченото в чл. 19б ал.3 от ЗВ налага директорът на басейнова дирекция да извърши надлежна проверка за да определи правилно

дължимата такса.

Въпреки това проверка не е осъществена, поради което се налага еднозначно извода, че процесният АУПДВ е постановен при съществено нарушение на производствените правила довело и до материална незаконосъобразност на същия. В конкретният казус органа неправилно е приложим коефициента по чл. 12 ал.3 т.2 от Тарифата.

Извън това и с оглед предмета на служебна проверка по чл.146 от АПК, съдът съобрази, че оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган съгласно чл.195б ал.1 от Закона за водите вр. чл.166 от ДОПК. Същият е постановен в надлежна писмена форма съдържаща изискуемите реквизити и най-вече ясни фактически и правни основания позволяващи да провери решаваща му воля. С издаденият АУПД не се установява превратно упражняване на власт, поради което следва да се приеме и като постановен в съответствие с целта на закона. Независимо от това, същият е постановен в нарушение на производствените правила довело да материална незаконосъобразност.

С оглед факта, че с настоящето решение е установена материална незаконосъобразно изразяваща се в неправилно приложение на чл. 12 ал.3 т.2 от Тарифата, вр. чл. 194 ал.1 т.1 б.“а“ и ал.6 от Закона за водите, то оспореният акт следва да бъде отменен без преписката да се изпраща на административния орган.

При изхода от спора и липсата на претенция за разноси, такива не следва присъждат.

Поради това и на основание чл. 173 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № 77/09.09.2022г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място].

Решението подлежи на обжалване са касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: